

Terve!

Ja tervetuloa kesäteatteriin. Tämä on ihan älyttömän hyvä teatteri, jonne tulee aina katsojiksi ihan älyttömän mukavia ihmisiä.

Tämä meidän näytelmämme, joka kohta alkaa, on taiturimaisesti toteutettu inhimillistä elämää ja yllättäviä käännteitä pursuava pläjäys, joka näennäisestä kepeydestään huolimatta toteuttaa täsmällisesti Aristoteleen 2500 vuotta sitten *Runousopissaan* määrittelemiä pätevän näytelmän ominaisuuksia.

Herra Aristoteles nimittäin vaati, että kelpo teatterikappaleessa tulee olla alku, keskikohta ja loppu, ja juuri nämä osat löytyvät myös meidän teatterimme aristoteelisesta, henkeäsalpaavan sykhdyttävästä näytelmästä.

Hengen salpaantumisesta juolahti mieleeni happi.

Sisäilmateattereihin verrattuna tässä meidän ulkoilmateatterissamme virtaa nimittäin ihan oikea, happirikas ulkoilma, millä on tieteellisten tutkimustenkin mukaan järisyttävä vaikutus taiteelliseen vaikutelmaan. Kun verenkierto pumppaa näyttelijän aivoihin happea, hänen ilmaisunsa nousee monimuotoiseksi kuin luonnontilaisen metsän kasvillisuus.

Vastaavasti katselijan pääkallossa tapahtuu hapekkaassa ilmatilassa kuin itsestään vireytyminen vastaanottamaan tätä diversiteetiltään rikasta ilmaisua.

Mikä parasta, happietuisuus sisältyy pääsylipun hintaan kyseistä hintaa nostamatta. Etenkin sateiden sattuessa tai heti niiden jälkeen on happisaturaatio taattu. Silti pääsylipun hinta säilyy meillä yhtä edullisena myös kosteankoleilla, hapekkailla keleillä.

Mikäli aivot eivät saa riittävästi happea, alkaa elimistössä kehittyä sappea. Tästä ei seuraa koskaan mitään hyvää missään, milloinkaan, ja kaikkein vähiten teatterissa. Ihmiskunta keksi nimittäin teatterin pian jääkauden ja sitä seuranneen vedenpaisumuksen jälkeen juuri siitä syystä, jotta sitä ei niin paljon sapettaisi.

Mikä ihmisiä silloin sapetti, vaikka raikas ilmasto hapetti?

Toiset ihmiset – tuo ikuinen riesa – tietenkin. Naapurit ja sen sellaiset.

Jääkauden jälkeisissä suht vakaissa ja ennustettavissa olosuhteissa ihmiset harrastivat ahkerasti seksiä ja lisääntyivät kovaa kyytiä. Naapuritiheys kasvoi, samoin naapureiden kanssa käytyjen riitojen määrä.

Tässä tilanteessa, pakon edessä, ihmiskunta keksi teatteritaiteen, jossa annetaan, esitettävästä näytelmästä riippumatta, aina tehokasta siedätyshoitoa toisista ja toisenlaisista ihmisistä.

Meille on opetettu, että muinaiset kreikkalaiset keksivät teatterin. Tämä on kuitenkin EU:n syöttämää pajunköyttä.

Suomalaiset ja saamelaiset keksivät teatterin kahdessa paikassa yhtä aikaa. Väinämöinen kehitteli etelässä maailman ensimmäisen lastennäytelmän, jossa maailma syntyy sorsan munasta, kantele tehdään hauen kallosta ynnä muuta kreisiä ja lapsellista.

Pohjan akka puolestaan kehitti kalottialueella draamaa aikuiseen malliin keksimällä sampomyytin ja monenlaista vehkeilyä tämän mahtikalun ympärille. Pohjan akka muistetaan myös Niskavuori-näytelmistään, joissa ratkotaan perintöriitoja hyytävässä tunnelmissa.

Aristoteles muotoili Ateenassa eli Kreikan Jyväskylässä teoriansa juuri näistä näytelmistä, joista oli saanut tietoja varhaisviikinkien välityksellä.

Tämän arvokkaan kotimaisen esitystradition jatkeena on myös tämä meidän näytelmämme, jossa kaiken muun mukavan ohella opetetaan kuin huomaamatta erilaisuuden sietokykyä ja toisten ihmisten kunnioittamista sellaisina kuin he ovat.

Antoisaa iltaa siis! Ja käykää tänä kesänä vielä toisenkin kerran jossain hapekkaassa teatterissa, esimerkiksi naapurikunnassa tai -kaupungissa. Mutta omalla vastuulla.